

A row of mannequins in a store, with a white bra placed on the first one. The scene is lit with warm, orange light, creating a dramatic and somewhat somber atmosphere. The mannequins are arranged in a line, receding into the background. The bra is a simple, white, lace-trimmed style.

VDANÉ

Ana
Hita

IVANA
HAVRANOVÁ

Zdraví a tradiční čínská medicína
Sex a vztahy • Osobní rozvoj • Kuchařky
Beletrie • Čtyřnozí přátelé

Ediční plán, novinky a e-shop nakladatelství
Anahita najdete na internetové adrese

WWW.ANAHITACZ.CZ

Ivana
Havranová

VDANÉ

A N A H I T A 2 0 1 3

Ze slovenského originálu Vydaté (vydalo nakladatelství Tatran)
přeložila Danka Šárková
Redakční a jazyková úprava: Martina Joujová
Obálka, grafická úprava a typo: Adam Friedrich
Vydalo nakladatelství Anahita, s. r. o., www.anahitacz.cz
Tisk: Ottova tiskárna, s. r. o., Praha

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být kopírována, nahrávána, opisována,
filmována ani překládána do jiných jazyků
bez písemného souhlasu nakladatele.

© 2012 Ivana Havranová
Translation © 2013 Danka Šárková
Czech Edition © 2013 Anahita

ISBN 978-80-87740-46-0 (PDF)
ISBN 978-80-87740-47-7 (PDF pro te ky)

Obsah

Dáša.....	8
Hana.....	21
Helena.....	36
Janka.....	51
Julie.....	66
Kamila.....	78
Laura.....	94
Líba.....	108
Marika.....	122
Natálie.....	135
Olina.....	148
Slávka.....	162
Zorka.....	177

Narodila jsem se své mamince Julii Štroffekové, rozené Molitorové.

Narodila jsem se s příjmením Štroffeková. Teď se jmenuji Havranová.

Moje nejlepší přítelkyně z dětství bývala Marcela Luhová, teď se jmenuje Ilovičová.

Další moje kamarádka se jmenovala...

Jsme VDANÉ.

Už roky se pohybujeme v přirozeně založeném celosvětovém klubu vdaných žen, a jelikož jsem novinářka, víc si všímám, jaký mají ženy život před vstupem do této instituce a jaký po něm. Zjišťuji, že častokrát se skutečně poznáme až po boku partnera. Teprve potom zjistíme, kolik toho uneseme a čeho všeho jsme schopné.

Ani jeden příběh v této knize není vymyšlený. Řekněme si to na rovinu — nikdo nevymyslí příběh lépe než sladký a zároveň hořký život. Je to nejgeniálnější scenárista a zároveň realizátor příběhů.

Přiznávám, opisovala jsem. Opisovala jsem od nejlepšího! Doufám, že mi odpustí, že jsem změnila jména.

Věnuji tuto knihu všem někdy i momentálně vdaným ženám, věnuji ji i budoucím nevěstám, protože si myslím, že vdané ženy jsou něco jako hrdinky. A to i tehdy, pokud by manželství trvalo jen několik sekund a bylo jakkoli vydařené.

Autorka

Dáša

MUŽI NEUMĚJÍ OCENIT VLASTNÍ ŽENY,
TO PŘENECHÁVAJÍ JINÝM.
OSCAR WILDE

– 1 –

Seděla v městském parku, plném barevného podzimu, na nohou měla kožené boty ke kotníkům a koukala se na svoje nalakované nehty.

Nemůžu chodit do nehtového studia! Vždyť každý den snad stokrát umývám nádobí! To nemohou vydržet opravdové umělé nehty a už vůbec ne nalepovací tipy. Už po dvou dnech se mi začne odloupávat lak... podívala se na ruce a palcem pravé ruky si sloupila kousek červeného laku z palce. Jde to lehce, jako kdybych škrábala nožem tenkou vrstvu másla.

Přiletěl vrabec a pohodlně se uvelebil na okraji opěradla dřevěné lavičky. Hned vedle mladé ženy. Nebál se. Dáša to nechápala. Měštští vrabci jsou odvážnější než někteří venkovští lidé. Pták si sedl skoro na její rameno a čekal na kostičku chleba, možná dvě. Snažila se nehýbat. Nerada plaší ptáky.

Vrabec ještě chvíli poseděl, zatřepal křídly, načechral se, zobáčkem si urovnal pířka a seskočil na kamenné dlaždice chodníku. Přiskákal k cigaretovému nedopalku a pustil se do něho.

„No né, kuřák,“ řekla potichu a vstala. Vrabec odskočil o pár metrů dál, ale pak se snažil vrátit k nedopalku. Možná je závislý, pomyslela si Dáša.

– 8 –

Procházela se podél trávníku s vysokými topoly a chtěla dojít k bronzové fontáně. Sochy a fontány mistra Bártfaye zdobí několik parků tohoto města a Dáša je často vyhledávala. Líbily se jí souměrné, příjemné tváře kovových siláků, jejich navěky ztvárněná dynamika, pohyb... Moc ráda chodila občas k mistrovi na kávu! Pár metrů od železnice je prostor velký jako polovina fotbalového hřiště, na policích se nachází mnoho sošek a soch, množství tváří, postav. Tibor Bártfay, sochař lidského charakteru, moc dobře věděl, jakou značku vína mají oblíbenou jeho přátelé, kdo miluje čokoládu černou a kdo bílou... Nikdy nic nechybělo. Setkávala se tam velká část místní bohémy. Spisovatelé, novináři, malíři, sochaři... sem tam se zatoulal i nějaký politik, zavzpomínala Dáša nostalgicky.

Vyhledávala mokrý duhový prach, který stříkal všude okolo fontány. Svlažil jí tvář.

Šla podél laviček, kde posedávali starší lidé, studenti s knihami v rukou a milenci. Podívala se na malé stříbrné hodinky, vyložené jemnými kamínky. Ještě stále bylo dopoledne.

Pomalu došla k fontáně a pochopila, že parky jsou jako dělané pro nebeské ptáky. Na mokrém betonovém okraji bazénu postávali na jedné noze holubi. Zdálo se, že usnuli blahem. Vrabci byli aktivnější. Snažili se vykoupat, jak jen to nejlépe šlo. Dávali si pozor, aby nespadli do studené fontány, a proto nezašli až přímo k ní. Poskakovali v malých loužích, které vytvořila stříkající voda. Dáša si nevšímala posedávajících lidí a oni si zase nevšímali jich. Takhle spolu přežívali slunečné dny a navzájem se vůbec nevyrušovali.

Dáša už některé holuby znala. Rozpoznala je podle peří. S vrabci to bylo horší, ti se od sebe až tak neliší. Holubi ano. Jeden je šedivý, má černé skvrny a je menší, druhý bílý s černými pírkami a kousek dál je holub s černými pery. Možná mají i jména, pomyslela si.

Sedla si na nejbližší lavičku u fontány a dívala se na vodu. Zavřela oči a cítila svěžest vody. Pod přivřenými víčky se jí začaly tvořit zlaté kytice květin, barevné hlubiny, duny... Pod zavřenými víčky viděla celý krásný svět. Proto sem chodívala tak ráda. Když zavřela

oči a nastavila obličej ke slunci, začala v mysli malovat krásné obrazy. Jde možná o pohled do věčnosti. Zlaté, malované, fascinující, říkala často.

Najednou ucítila vůni. Ta přerušila její vizi nebeské krásy. Snažila se zjistit, co se děje.

Podél lavičky se procházel muž. Podívala se na něj, on se nenápadně otočil a Dáša si řekla, že tahle vůně je skutečná. Trošku tajemná, ale ostrá a strhující. Je to vůně muže.

Ještě chvíli zůstala, koukala se na poskakující holuby, vrabce a jednu straku a pak se zvedla a šla domů.

— 2 —

Z malého kovového háčku v kuchyni nad sporákem sundala zástěru. Dostala ji jako dárek k minulým narozeninám. Když ji rozbalovala, komentáře jejího manžela zněly, jako by jí právě daroval brilantový náhrdelník. Možná celý brilantový set. Náušnice, prsten, náhrdelník, náramek... V hedvábném papíru našla jen kus oblečení. Extravagantní, vyzývavou, ale pořád jen zástěru...

Uvázala si kolem pasu ten velký obrázek prsaté ženy ve spodních kalhotkách ukazující jednu skvělou gastronomickou značku, zapnula rádio a malým černým knoflíkem naladila stanici Devín. Věděla přesně, co hledá. Poslouchala vážnou hudbu. Ta ji nedráždila a dokázala v ní probudit vnitřní pocity, které by bez Verdiho či Čajkovského dávno usnuly spánkem spravedlivých.

Z komory a ledničky vyndala zeleninu, maso, brambory... suroviny, které potřebovala. Připravila si koření, sůl a pustila se do vaření.

Jedna z jejich dcer je v šesté třídě a vrátí se ze školy nejdříve mezi třetí a čtvrtou hodinou, druhá dcera — osmačka — až okolo páté. No a manžel Jaroslav někdy přichází dříve než oni dvě. Dnes dorazí okolo šesté. Má tedy dost času nachystat kompletní oběd i s

— 10 —

dezertem a připravit vše tak, aby byla rodina spokojená. Aby cítili bezpečí, pohodu, pohlazení domova.

Udržet v bytě pohodu, pořádek, klid a komfort, to byla Dášina každodenní povinnost, práce. Kromě toho se samozřejmě musí postarat o všechno další. Také o bouřky v duších svých nejbližších. Má přece dvě dospívající dcery a manžela vědce.

Dvacet čtyři hodin nosila na svých ramenou starosti rodinného krbu, starala se o spokojenost všech, kteří žili ve společných prostorách zvaných domov. Občas si pomyslela, A co já?

Nic, dala si hned odpověď.

Přesně věděla, kam v domě patří, kde je její místo. Nikdy nikde pořádně nepracovala a už na střední škole vymýšlela, jak by se zbavila školních povinností, učebnic a jak by se raději někde dobře nechala zaměstnat. Malé kapesné od rodičů nestačilo, snila o vlastním příjmu, o vlastních velkých penězích. Zbožňovala chodit do obchodů! Aby se mohla z téhle své největší záliby těšit, musela vydělat alespoň nějaké peníze. To se jí nepodařilo. Snažila se, ale zůstala bez vzdělání a stálého zaměstnání. Štěstí pro ni bylo, že potkala Jaroslava.

A teď ji doma berou jako tu, která udělá, připraví, zabezpečí, vyřeší. Je pořád při ruce. Když tvrdila Jaroslavovi, že by chtěla více, nechtěl se o tom bavit. Vědci vědí, na co všechno je v životě potřeba vynaložit čas. Nečekal od manželky žádné intelektuální debaty, nechtěl slyšet o rozbitém vysavači nebo poškozené elektrické zásuvce. O duchovním vnitřním světě své manželky nechtěl nic vědět. Nepotřeboval to. V rodině všechno klapalo a on, živitel rodiny se může soustředit na svoji vědeckou práci. Konverzace na téma uklízení nebo plánování vaření na celý týden, byly pro něj vzdálenější než Slunce a Mars dohromady. Všechna témata, která by s ním chtěla žena probrat, chápal jako něco, o čem se nemluví, co je tak přirozené a bezvýznamné, že vlastně ani neví, že se to děje. Dáša si své starosti musí odžít. On se přece postaral o její život a teď ať se stará Dáša o ten jejich.

Teorii svého muže znala velmi dobře. Kdykoli chtěla mít v domě klid, nezkoušela s ním diskutovat ani mu oponovat. S Jaroslavem se bavila jen o důležitých věcech v ústavu. Jakmile zjistil, že má manželka chvilku čas, že nestojí u sporáku nebo neluxuje, ujal se slova, aby odpřednášel svůj další důležitý vědecký monolog. Prerušit ho mohla jen třetí světová válka. Vyslechla si mnoho přednášek a díky nim znala historii slovenských hradů, zámků, kostelů a kúrií. Často věděla, že její přední historik nezná správné majitele.

Málokdy se odvážila svého muže opravit. Když byl dobře naladěný, mohla si to dovolit. V ten okamžik si položil dlaň na čelo a s úsměvem přiznal, Bože, už asi zapomínám. Jakmile byl hádavý a vzteklý, nebo ho bolela hlava a záda od sezení za stolem, Dáša ani necekla. Vyčetl by jí špatné vzdělání, drzost a neúctu ke svému životeli.

I dnešní oběd připravila bez větších těžkostí. Samozřejmě nepočítá připečenou rybu ani jemně sraženou smetanu v rajské polévce. Zavolala jí kamarádka, se kterou si už dlouho nepovídala. Nehlídale čas a nezvládla to. Byla to chvilka. Možná jedna vteřina... čtyři. Přesypala jasmínovou rýži do jiného kastrolu, jinak by všichni ucítili hořkou chuť připáleniny. Černý flek na dně hrnce vydrhla nejjemnější drátěnkou, jakou měla, a vše bylo v pořádku. Polévky si nikdy nevšimne. Takovou chybu na chuti pozná jen odborník.

Potom nalila do kávovaru vodu, nasykala tam čerstvě namletou kávu a čekala, až se její snad jediná domácí radost začne vařit. Nerada stála jen tak nečinně. Začala si procvičovat ruce, nohy, celé tělo. Dělal to tak vždycky, když měla možnost a byla doma sama. Třásla najednou oběma nohama, jak nejrychleji to šlo, ohýbala se v pase, zvedala ruce. Jakmile přetekla uvařená horká káva do skleněné nádoby kávovaru a Dáša ucítila její neodolatelnou vůni, nalila ji do velkého porcelánového šálku s obrázkem zlatých faraonů a vyšla na balkon.

Blížily se tři hodiny odpoledne a na cestě před domem se začala objevovat auta lidí, kteří se vraceli z práce. Pod balkonem řvalo malé dítě, štěkali pobláznění psi na procházce a do toho všeho vrtal někdo ze sousedů do betonové panelákové zdi a snažil se do ní umístit hmoždinky pro police.

Všechny zvuky z ulice, parku a celého paneláku jako by měly schůzku právě na jejím balkoně; Dáša srkala horkou neslazenou kávu a uvažovala o tom, že tišeji by snad bylo i ve strojní traktorové stanici nebo v kabině buldozeru. Stovky decibelů, řekla si, prudce vstala, vešla do obývacího pokoje, zavřela za sebou balkonové dveře, až se v nich roztrásly výplně ze skla, vestoje dopila kávu, šálek odložila do dřezu, z komory vytáhla vysavač a pustila se do luxování.

— 4 —

Jsi posedlá čistotou, říkal jí manžel a děti. Nebylo pro ně normální, že každý den vytáhla ten hlučný vysavač prachu a nevynechala jediný kout v bytě. Neunikl jí ani centimetr.

Mají pravdu, zaslechla vnitřní hlas. Dělaš to z nudy, z nedostatku jiné, zajímavější činnosti. Nemáš do čeho píchnout, nemáš žádné zájmy, přátele. Jsi šťastná, že můžeš aspoň luxovat. Co bys jinak celý den dělala?

Když jí rodina její vysávání a uklízení předhazovala, nevšímala si toho. Mohou být šťastní, že mají všude čisto a pořádek. V kolika rodinách by tohle našli! Občas jim to připomněla. Odpověď přišla vždy dřív, než stačila dopovědět větu.

Mami, ty nemusíš chodit do práce!

Tato žena, denně opakující stejné práce, žijící vždy podle stejného režimu, se celé dny přehrabávala ve svém vnitřním světě. Žila sama se sebou, občas se lekla svého vnitřního hlasu, který jí pronikal do mozku.

Lekla se ho. Měl pravdu. Vysmíval se její nemohoucnosti, že svůj jednotvárný, šedý život žije bez řečí, bez úsilí pokusit se něco změnit. Není náhodou hloupá husa? Poskakuje celý život kolem všech členů své rodiny... Proč žije jejich životy? Co ten její? Kdo ho žije za ni?

Byly dny, kdy se se svým vnitřním a arogantním hlasem hádala, vysvětlovala mu situaci a snažila se ho zahnat hluboko do svých útrob. Tak daleko, aby už nikdy nenašel cestu zpět.

Někdy ho nechala.

Konečně jí někdo řekl věci na rovinu, na nic ji nepotřeboval, a tak jí mohl vpálit pravdu přímo do očí. Někdy měla Dáša pocit, že právě tento neúnavný vrtal a vyvolávač nepokoje v duši ji jako jediný chrání.

Má pravdu. Slouží.

Opět rychle proběhla s vysavačem celý byt. Ještě rychleji ho uklidila na místo, kam patří, a malou přírodní prachovkou utřela prach z obrazů a nábytku. Je to veselá prachovka, říkala si. Jako kdyby byla z peří ptáků ohniváků.

Každý den stejný.

Každý den ve stejnou dobu stejná práce.

Nakonec si rezignovaně lehla na gauč před televizi, pustila si nějaký seriál pro unuděné manželky a čekala. Čekala na dcery a na Jaroslava.

Celý život jen čekám, řekla si v duchu a představila si něžné modré kvítky na vysokém zeleném stonku, stále se ohýbající ve větru.

Další ráno byla Dáša jako vyměněná. Byla někým jiným. Už z postele vstávala radostněji a s úsměvem. Duši jí rozechvělo příjemné vzrušení a nevěděla si s ním rady.

Rychle připravila stůl plný jídla a povzbuzovala rodinu, aby se pořádně najedli. Všem strčila do ruky svačinu a vyprovodila je k výtahu. Pak vešla do koupelny a začala si upravovat tělo, kterému by měla skutečně věnovat větší pozornost.

Roztřepené blondaté kudrny potřebují zkrotit lakem. Vzala do ruky ten nejsilnější tužící a dopřála svým vlasům jeho hojnost. Je to dobré. Podívala se na svůj výtvar bez náznaku kritiky. Přesunula se k toaletnímu stolečku. Vybrala si mejkap lehce hnědého odstínu, aby to vypadalo, že se právě opalovala. Nanesla ho lehce. Málo a s citem.

Nalíčila se. Lesklou konturovací tužkou v barvě bordó dobarvila oči, stejně tak ústa a podívala se na ruce. Ty dostávají zabrat nejvíc. Voda, saponát, voda, saponát, voda... Snaží se je sice chránit a několikrát denně si je natře ochranným krémem, ale voda a saponát, voda a... udělají své. Chudinky, politovala své pomocnice a jednu druhou pohladila. Nato si je vydrhla žínkou z froté a pořádně si je utřela, namazala je osvědčeným krémem a čekala, než se vpije do kůže. Krém zmizel v její pokožce, než stačila mrknout okem. Kůže byla netrpělivá, žíznivá a vypila ho plnými doušky. Potom si sedla ke kuchyňskému stolu, vzala lak na nehty a pomalými pohyby dolakovala oloupaná místa. Raději to udělá takhle, efekt je stejný a práce méně.

Pohybovala roztaženými prsty a čekala, až lak zaschne, aby se za chvíli vydala ve vysokých podpatcích do ulic a nabrala směr park. Chodí si tam sednout každý den. Celé dopoledne patří jí. To dopoledne je její dárek.

Sedí a pod tichem stromů vzpomíná, přemýšlí. O časech prožitých s přítelkyněmi ve škole. Občas se vidí v duchu, jak je zahalená do velkého pleteného šálu, v kožených zimních polobotkách s kluzkou podrážkou. Někdy se vidí, jak kráčí přes most se svojí kamarádkou Marcelou ve stejném obutí... Nasmály se, a ta modrá otlučená kolena a zadek...

Přemýšlí o dětech, o svém životě, o Jaroslavovi.

Stává se z ní podivínka, říká si skoro denně. Svůj život přežívá bez úsměvu, bez radosti. Fascinuje ji vše z minulosti, nic dnešního. Když spolu randili, když byl Jaroslav na vysoké, chodili do kina, do opery. Teď, po dvaceti letech, už nepotřebuje ani společné dovolené. Manžel si cestuje po světě za vykopávkami sám s kolegy a uniká mu, že Dáša by taky ráda někam vyrazila. Možná k moři, možná by chtěla vidět nějaké divy světa... namísto toho se v létě připravuje na zimu. Vaří povidla, nakládá okurky, červené kapie a zavařuje lečo. Léto prožívá u sporáku.

Ale dopoledne, to si ukradne pro sebe. Ty čtyři hodiny samoty, ticha, léčení duše a příprava na další den, stejně šedivý...

— 6 —

Doklopýtala ke své lavičce a sedla si. Po chvíli se přemístila blíž k fontáně, nastavila obličej vodě a slunci. Během chvíle si k ní někdo přisedl.

„Dovolíte?“ zeptal se, ale na odpověď nepočkal.

Dáša otevřela oči a znervózněla. To je přeci ten včerejší kolemjdoucí. Neznámý s vůní muže!

Na pohled byl příjemný, sportovně oblečený, s veselýma očima. Najednou se přestala vrtat ve vlastním já, přešla ji sebelítost. Zmizely myšlenky na Jaroslava, zmizely vzpomínky na dětství a mládí. Dáša se na lavičce lehce pohnula, znejistěla, nahodila strojený úsměv a začala se tvářit přirozeně. Jako kdyby se nic nedělo. Vnitřní vzrušení, které cítila už od rána, se Dáše usmívalo z očí. Vidiš? Vědělo jsem to!

„Jmenuji se Tibor. A vy?“

Dáše se chtělo říci, že je vdaná, že patří k Jaroslavovi, že se stará o rodinu, vaří, denně zapíná pračku, potom žehlí oblečení svým dvěma dospívajícím dcerám a jednomu manželovi, že se stará o celou domácnost, uklízí, dělá jim vrbu, běží na poštu zaplatit složen-

— 16 —

ky, občas se setkává s profesory svých dvou dcer na rodičovských sdruženích a vlastně... jim patří..., ale vyšlo z ní jen: „Jsem Dáša.“

Tibor se na lavičce pohodlně uvelebil, roztažené ruce položil na opěradlo lavičky a jemně se dotkl Dášina ramena. Opatrně, aby neurazila, se podvědomě trochu odsunula a znovu vystavila svoji nervózní tvář nebi.

Ani jeden z nich už nepromluvil.

Dášiny myšlenky se začaly utápět v teoriích, co vše může takové setkání znamenat. Je opuštěný a potřebuje společnost. Jakoukoliv. Tak je to. Vždyť jsem vrba. Je to grázl a vyhledává osamělé ženy! Nemá co dělat, a proto hledá zábavu. Je to vrah, co hledá objekt svých chutí. Možná je kanibal.

Proč si nesedl na lavičku vedle anebo na další lavičky? Vždyť je jich kolem nás tolik prázdných. A hlavně, na některých sedí osamělé ženy. Mladé, jsou mladší než já, starší a staré... Jen tak sedí a vedle nich nikdo! Proč právě já?

Ve své mysli viděla nejnebezpečnější scénáře. Představovala si horor, který už za chvíli poznamená její život. Představovala si vlastní smrt.

Najednou skočil do fontány veliký vlčák. Hustá hnědá srst se mu přilepila ke kůži a v ten okamžik byl poloviční. Uši měl sklopené dozadu, přilepené k hlavě... Rychle obeplul celý kruhový bazének a vystrašil všechny ptáky. Ti v hejnu vzlétli a usadili se ve větvích nejbližších stromů. Čekali, až pomine psí nebezpečí.

Tak rychle, jak vlčák do vody skočil, tak z ní zase vyběhl. Hned na chodníku se pořádně otrásl, prudkými pohyby hlavy si vyčistil uši. Znovu a znovu. Vzduchem lítalo množství kapek jako déšť.

Dáša byla za chvíli mokrá a Tibor také. Vyskočil a pořádně zaklel. Obrátil se k Dáše, prohodil, nashle zítra, a vyvedený z míry vadou na svém dokonalém oblečení rychle odešel.

Nechápala.

Jak nashle zítra?

Takže přijde znovu a já také? Takže rande?

Druhý den seděla v parku o deset minut dřív, než chodí pravidelně, v ležérním tričku, v běžovém sportovním saku a v kalhotách, které jí seděly jako ulité. S upraveným obličejem, připravená si promluvit s mladým člověkem o tom, jak se nemá chovat a jak si nemá dovolit říkat nepřiměřená slova, věty... Je přece vdaná žena! Nemůže se s ní bavit, jak se mu to právě hodí, vždyť vůbec neví, s kým mluví! Jakou to má výchovu?

Po probdělé noci, kterou strávila zíráním do stropu a tmavých oken, se rozhodla, že se ze svého tichého, nudného a často depresivního života nedá nikým plným energie a síly vyrušovat. Rozhodla se tomu panáčkovi vytmavit včerejšek i budoucnost. Nepotřebuje problémy! Stačilo, že včera byla celý večer roztržitá a několik věcí pokazila. Například... do rybízové bublaniny nedala prášek do pečiva, Mohla ji vyhodit rovnou do koše! Zdrcla se.

Narušitel Tibor se musí z jejího života ztratit tak rychle, jako se objevil.

Když ho uviděla mezi keři, trošku se lekla sama sebe. Co když mu to neřekne? Co když cukne a zatváří se jako naivka, která tady na lavičce sedí jen tak náhodou. Přece jí ten muž včera jasně řekl, nashle zítra. Jak bude před ním vypadat? Vzpomněla si na knížku jedné americké autorky, která napsala příběh vdané, znuděné manželky s odrostlými dětmi. Ta svůj problém věčné samoty vyřešila tak, že se nechávala v parku tak dvakrát týdně znásilňovat cizími muži.

Kráčel pomalu s rukama v kapsách krátké kožené bundy. V uších měl sluchátka a puštěnou hudbu. Co když to všechno neřekne? Co když nenajde odvahu? Vždyť takové ošemetné věci neřešila nikdy. Ani za mlada.

Přišel k ní s úsměvem, vytáhl z uší sluchátka a strčil je do kapsy. Jemně ji chytil za ruku, políbil ji a bezstarostně si k ní přisedl.

Navrhl kávu.